

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap december 15^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' tévesztett levélczim.

(Német novella.)

Valljon Lajos legszebb férjfi, valljon Luiza legyönyörűbb nő-e azok között, kiket valaha láttam – eldöntőleg meghatározni nem akarom; annyi azonban bizonyos, hogy e' kettő együtt a' legszebb pár, melly életemben szemembe tünt. Mennyiben szóllok valót, ítéljék-el szép olvasónéim. Itt van Lajosnak személyes leírása:

Egyenes, karcsú növés, közepes termet; szép, hollósötét haj; kék, beszélő szemek; halvány szín; kerekded kép; cseresznye-piros ajkak.

'S „Luiza?“ — E' felett ítéljenek olvasóim.

Inkább magas mint kisdud sugár termet, habszerű könnyűség; ígézőleg rendezett aranyt játszó haj; tüzes fekete szemek; természetpiros arc; karmazsin ajkak.

Valljon illy gyönyörű pár közt támadhat-e egymás iránti idegenség, képzelhetlen. Mindegyik bizonyos lehet, hogy a' másik olly magához illő lényt, millyen ő, ki minden kívánatát kielégitse, nem találhat. Sőt mi több, még csak féltékenység sem csuszhatik körükbe; vagy ha a' képzelhetlen egykor csakugyan valóssággá válnék, akkor bizonynyal az ígéző szemű Luiza lehetne hűtelen, 's csak a' mély érzelmű Lajos gyötörtetnék féltékenységtől; fordítva nem képzelhető az eset.

Lajos egy nagykereskedő ház feje, ki a' mellett, hogy neje iránt határtalan figyelemmel viseltetik; kereskedési ügyeibe, számadásaiba, még pedig mélyen 's buzgósággal tekinteni, nem mulasztja-el. Mind e' mellett Lajos a' literaturának is buzgó tisztelője, és hogy az írók 's költészekért nem csekély áldozatokat tesz, magam tapasztaltam. Ennek legerősb bizonyítványa az, hogy engem megkért, olvasnám-fel előtte nem rég bevégzett dramámat. Öt busás felvonás — 4.000 vers — ugy hiszem szükségtelen többet mondanom annak bizonyítványaul, milly áldozatokra kész Lajos barátom. De ennél még nagyobb szivességet is tett velem; mellyért több hálával tartozom neki, mint azért, hogy dramám felolvasását

végig hallgatá. Megengedé t. i. hogy nevére czimeztessék minden levelem. — Ah, milly jótétemény az egy szegény íróra, ha valamelly gazdag, pénzes ur szárnyai alá veszi. Milly lassan 's mászva megy azon levél, mellynek czime ez: B. J. hires írónak P—n. Ah, ez igen kevés, ha nem több, mint hires író vagyunk. Ellenben ha a' levél borítékán ez áll: „K. L. urnak, nagykereskedőnek, pénzváltónak.“ Merkur! milly sebesen repülsz akkor a' levelekkel.

Mellékesen mondva, valóban utálatos divat, melly jelenleg uralkodik, hogy minden, ki azon hálátlan munkával foglalkodik, a' literatura tengerét egy egy cseppel bővíteni, ki egy novellát vagy színi bírálatot ír, levele czimére, neve után azonnal a' „hires író“ epithetont bigyeszteti. Akkor még csak elszenvedhető ez idétlenség: ha egy Bulwer, Cooper, Hugo, Chateaubriand, Uhland, Pückler 's a' t. vagyunk; de reánk, fiatalabbakra, kik a' hirnek messze ragyogló Hesperides almáira csak buzgó kívánatokkal 's vágyó szívekkel tekintgetünk, reánk azon m e l l é k l e t valóságos gunyor, nevető ironia. Nyomasztó udvariság az; és bármi tiszta lélekkel van is az a' szerkesztők 's könyvárusok részéről oda írva, még is úgy hangzik füleinkben, mint a' „nagyságod“ czim, melylyel akármelly fővárosi pinczér olly szegény ördög vendéget szállit-meg, ki még ebédje árrát sem képes lefizetni. Mit akarnak önök elcézolni ezzel? Felderül még valahára azon nap, mellyen büszke arany álmunk teljesedésbe megy, 's fejeinket babérkoszorú övedzeni; mi hasznunk akkor ama két sovány szóból? — a' levelek különben is kézhez jutnak, ha szinte csak úgy czimeztetnének is, mint azt bizonyos China tevé: „Boerhawe urnak, Európában.“

De egészen megfeledkeztem magamról; tárgyamtól eltértem, 's rettenetes! — olly írónak, ki ennyire eltér tárgyától, kevés reménye lehet egykor nevezetessé lehetni. Tehát Lajos barátom leveleimről gondoskodott, még pedig legnagyobb pontossággal.

Csak egyetlen egyszer történt tévedés.

Ismerőseim egyike elutazván azt ígérte, hogy mihelyest rendeltetése helyére érkezend, ügyeimet ott rendbe szedni, 's engem munkája sikeréről tudósítani fog. Ez alkalommal arról is ertesítém, hogy minden leveletem Lajos barátom czime alatt kapom; ezt ő tárczájába följegyzé. Több hét mult-el; a' vártt levélnek már rég meg kelle vala értekezni, 's az nem jött. Elhatározám tehát Lajoshoz menni, tőle megtudandó: nem érkezett-e levelem, mellyet ő halmozott foglalatosságai miatt kezemhez szolgáltatui tán felede. Lajos házánál nem valék mindennapi vendég; de ha ott voltam, mindig olly idylli jelenet tanúja levék, minőt nagy városi életben látni nem mindennapi dolog. Luiza rendszerint az ablaknál, dolgozó

asztalkája mellett ült. Fekete szemei legszorgosabb munka közt is nem ritkán csillogtak azon asztal felé, melly mellett Lajos arczezal neje felé fordulva ült; és különös, azon fekete szemek mindig bizonyosak lehettek, hogy két szemmel találkoznak, mellyek e' találkozást hasonló szabadsággal keresték.

Ez uttal azonban fordítva volt a' jelenet. Luiza ugyan szokása szerint dolgozó asztala mellett ült, Lajos is szokott helyén, de egymásnak háttal fordulva; 's a' fekete szemek nem csillogtak; mert borongás köde fedé azokat, melly alatt, figyelmesebb vizsgálat után néhány könyv vala észre vehető. Lajos szemei az előtte fekvő iratokra meredtek, 's én csak hamar átlátám, hogy itt olyas valaminek kellett történni, mit művészbeszédben házi jelenetnek szoktunk nevezni. Én az élettelen festménybe némi életet akarván önteni, minden város- és színházi ujságot elősoroltam, de kevés sikerrel; a' házaspár mindig csak „igen“ és vontatott, „ugyevel“ felelt. Látván, hogy Lajos nem legjobb kedvében van kérdésemre felvilágosítást adni, kalapomat vevém, 's azon gondolatral, hogy holnap is nap leend, távoztam. De más nap is kevés változást találtam, kivevén, hogy Lajos helye üres, és ő maga a' szobában sem vala; Luiza pedig még búsabb 's komolyabb volt. Én széket vevék, 's részvéttel asztala mellé ültem.

„Már tegnap látfam — kezdém — hogy ön szívében valami búrágódik; ezt mindazáltal olly könnyen szétoszló fellegnek tekintém, melly koronként minden házasság egét bevonja, 's mellynek okát tudakolni egy idegennek sincs joga. De ma sokkal sötétebbnek látom ön borúját, 's én a' baráti czimre, melylyel engem férje szerencsésít, érdemetlen lennék, ha a' hideg udvariasságtól tartóztatva, magamnak bizonyosságot szerezni nem törekedném. Szólljon kegyed, valami szerencsétlenség történt?“

Hosszú szünet következék. Luiza néhány pillanatig meredten reám nézett; azután félre fordult, 's előtört könyűit törle.

„Ellenkező — monda végre. — Azt, mi velem történt, igazi szerencsének nevezhetem.“

„Szerencse és könyűk! mióta szokás ez?“

„Csupán öröm-könyűk.“

„Ha ezek öröm-könyűk, mentsen-meg az ég mindent a' fájdaloméitól.“

Luiza ismét félre fordult.

„O érdemesítsen ön bizalmára — folytatám hévvel — legyen bizton, hogy azzal férjfiút tisztel-meg.“

„S éppen azért érdemetlen ön a' bizalomra, mivel férjfiú — monda ő keserű gunyval.“

„Tehát mi férjfiak vagyunk okai bújának?”

„Nem éppen; nemének képviselője-e a' férfi?”

„Nem egészen. De ön olly férjfiút bir, ki érdemes reá, hogy az legyen.“

„O, ugy önök mindannyian hamisak, ravaszok, hűtlenek!”

„Hűtlenek? Engedjen-meg kegyed, de minden rossz tulajdonság közül, melylyel Lajost ellenségei kegyed előtt vádolhaták, legkevésbbé az utósó!”

„És még is ugy van.“

„Hogyan?”

A' nő reám tekintett, sietve felállt, 's levelet nyujta kezembe.

„E' levél — monda — tegnapelőtt érkezett férjemhez. Ő éppen házon kívül volt, midőn azt a' levélhordó hozá. Minthogy Lajosnak előttem titkai nincsenek, a' levelet felnyitám. De olvassa ön csak maga, hogy legyen némi fogalma, milly csufosan megcsalattam. Én a' levelet fölnyitám. Az irás néember-kézre mutatott. Olvasám:

„Ön tudja, hogy szalma-özvegy vagyok, 's még sem láttatja magát. Ezek-e bizonyítványai azon érzelemnek, mellyet nekem esküvel fogadott? Ma estve várni fogom; valami fontos közlendőm van önnel. Egyedül és háborítlanul leszünk —

AMÉLIA.“

A' melléknév a' pecséttel együtt letépve vala. A' czimet minden oldalról jól megvizsgáltam; a' levél Lajosnak szóllt.

„Férjem mindent tagad — monda Luiza, mi közben csillagszemei ujra könybe lábadtak — 's erősen állítja miképp' nem is gyanítja, ki lehet azon Amélia. Ne szánakozzék ön rajtam: megérdemlem csufos megcsalattásomat, mért biztam annyira egy férjfiú esküdt hűségében?”

Lajos a' szobába lépett. Neje a' levelkét elrejté, mit Lajos észrevevén, így szóllt hozzám: „„Önnek jó vig játéokra való anyagot tudnék ajánlani — tulajdonképpen szomorú játék volna, de a' világ hibásan nevezi annak. Egy féltékeny nő, kinek szerencsétlenségre esze elég volna a' féltékenység balgaságát átlátni, de azt a' viszonyok kiegyenlítésére, annak nevelésére használja. Mit mond ön e' tárgyhoz? Az eredetit életből meritheti, én szolgálhatok önnek azzal; mert, fájdalom! házamnál van.“

Luiza e' szavak ejtése közben fölkel, 's a' szobát odahagyta. Lajos komolyan nézett utána. Én ez eset által elkedvetlenítve, látogatásom idejét megrövidítém. Leveleim után kérdezősködtem; semmi sem érkezett.

Illy helyzetbe tétetve megvallom, hogy saját érdekem a' Lajos házánál történtek iránti részvétet kiszorítá helyéből. A' várt levél meg nem érkezése felettébb nyugtalanított; végre azon gondolatra jöttem, hogy nem ártana távullévő barátom nejét meglátogatni, tőle megtudakolandó nem tudja-e férje hosszas hallgatagsának okát. Ezen dáma egyike azon némbereknek, kik csinos, impozant külsővel mind azon vérmérséket egyesítik, melly társalgási életből a' feszességnek még csak árnyékát is száműzi.

Ő szokva van környületének hódolatához, 's örömet megvallom: egy ideig én is vontam győzedelmi kocsiját.

Ezt ő jól tudta, 's midőn hozzá beléptem, azon szeretetre méltó boszorkodással fogadott, melly egy szép hölgy képén mindig olly futó égi borúhoz hasonlít, melly rövid élete által csak arra szolgál, hogy az eget annál világosabbá és szebbé tegye.

„Megérdemelné — mondá végre vegtelen kedves durczáskodással — hogy egy szótágot se tudassak önnel abból, mit férjem izent. Elakarom ugyan hinni, hogy eddig nem érkezett jöni; de mikép mentheti magát azon udvariatlanságért, miszerint egy szép dáma levelére csak négy nap múlva hozza-meg a' személyes választ?“

Én megborzadtam; lelkemben sejdítés támadt.

„Hogyan, 's kegyed irt nekem?“

„Ah, ez már még is sok — mond a' bájló asszonyka. — Ön most még komédiát akar játszani, és színleni, hogy levelemet nem kapta-meg. O uracskám, itt hasztalan fáradna; levélhordónk pontosan szokja kézbe szolgáltatni a' leveleket, és önnek színművésze itt helyén kívül van.“

„'S mi czim alatt irt kegyed?“

„No's, K. Lajos ur czimére, miként férjem levelében meghagyta.“

„De mért nem irá a' boríték hátára, hogy a' levél nekem szöll?“

„Hát azt is kell? Igen, igen, önnek igaza lehet; arról siettemben megfeledkezém. 'S talán nem kapta ön a' levelet? Ah, e' szerint valódi balgaságot követtem-el. Így már rajtam a' sor bocsánatot kérni. Nemde, ön megbocsát? — kérdé pajzán tekintettel — hisz — köztünk legyen mondva — én is megbocsátottam volna önnek.“

„Itt nem egyedül az én bocsánatomról van a' szó. Itt többektől kell bocsánatot kérni. Mindenek előtt is egy ur 's asszonynak engem kell megkövetni; azután az asszony az urnak bocsánataért kénytelen esedezni, 's az ur csak így bocsáthat-meg az asszonynak, mig végre mind hármunknak kegyedhez kell bocsánatért folyamodnunk.“

„Tréfát akar ön belőlem üzni?“

„Teljességgel nem.“ — És most elbeszélém neki, mi következményeket vont tévesztett levélczime. Ő egy ideig kőszoborként állott. De nem sokára magához tért. —

„Ha leveleimet rosszul czimeztem, magamat alkalmasint jobban fogom czimezni.“

Csengetett. Az inas belépett.

„Hozz, hamar kocsit! — kiálta a' belépett inasnak, mi közben kalapját fejére tette, 's mantilláját vállára kanyarítá.“

„Hogyan, kegyed akarná?“ — kiálték örömben.

„Első hibámat egy másikkal jóvá tenni; az asszonynak magamat, miut tévesztett vetélytársnéját, 's hullatott könyűinek ártatlan okát bemutatni. Más száz el nem tévesztette volna a' czimet; de az a' más száz nem is határozná-el magát hasonló lépésre. Azonban én a' homoeopathia barátnéja vagyok, 's egyik rosszat a' másikkal orvoslom.“

Én kezet csókolék a' gyönyörű orvosnőnek, 's kocsiba segítém. Egy órával e' párbeszéd után csendes lélekkel mondtam-le azon előítéleteimről, mellyekkel Hahnemann gyógymódja ellen viseltettem. Itt a' homoeopathia diadalt ült. Luiza fekete szemei ismét visszanyerték előbki csillogásukat, 's Lajos vad tekintete vidám és nyílt lön. Emberismeretem alapban még is győzedelmeskedett. Lajos nem lehet hűtlen; és Luiza? — no, a' némberek kivételek a' szabályból.

KLESTINSZKY LÁSZLÓ.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' javai méregvölgy. Az upas vagy méregfáról, mellyet Foersch olly mesésen ír-le, utóbb pedig Horsfield dr. hiteles adatok után kiegészítő jegyzeteket ad róla, 1834-ki Honművészünk 53 's 54-dik számában már emlékeztünk; most a' méregvölgyről is hiteles adatokat közlünk a' „Journal of the Royal Asiat. society“ VII. sz. után.

Kevés népvélemény van, bármi csapongó 's hihetlen legyen is az, melly a' valóságnak bizonyos fokán ne alapuljon. Ezek közé tartozik a' javai méregfa is. — A méregfa csakugyan mese, de a' méregvölgy Guwo Upas, rettenetes valóság. E' halál bölcsője Batur közelében fekszik. Bizonyos Loudon ur, Daendels nevű Hollandnak klséretében megtekinté e' völgyet. Loudon tudósítása következő: „Daendels ur az országutról egy a' völgybe vezető gyalogösvényt készíttetett, mellyen, miután lovainkat a' hegy aljában hagyók, nagy vesződéssel leereszkedünk. A' völgytől néhány lépésnyire émelygést és szédülést okozó kellemetlen szag csap meg orrunkat, azonban a' völgy szélén ismét szabadabban lihegtünk. Most az előttünk feltűnt iszonyatos jelenet bámulással tölte-el. A völgy mintegy fél mertföldnyi terjedelmű, tojásdad, 30-35 lábnyi mély, földje kopasz, növénytelen; csak itt ott látszik egy kő; azonban ember, állatok, sertvések, rőt vadak, tigrisek, lovak 's mindennemű csuszómászó állatok 's madarak vázaival egész völgy öble borítva van; sem gőz sem nyílás nem látszék a'

föld terén, melly kemény homokból látszik állni. A' völgy oldalfalait képző hegyek egészen fákkal, füvel 's bokrokkal fedvék. Mi meggyújtók cigigaroinkat 's egész 18' mélységig leszállánk, hol még szabadon lélekzettünk ugyan, de az előbbi émelégést okozó szagot ismét érzettük. A' völgy beljébe egy kutyát kergettünk, melly 14 másod percz mulva lerogyott, 's többé föl sem kelt, de azért még 18 percz mulva is élt; egy másik, az előbbinek nyomán indult, 10 másod percz mulva rogyott-le, 's ámbár többé meg nem mozdult, vékonyának emelkedése még hét percz után is látszék. Egy szárnyas állat, mellyet heveténk, 11 $\frac{1}{2}$ percz mulva szünt-meg élni, 's egy másik, még mielőtt földre hullott volna. E' próba közben sűrű eső hullott; de az előttünk végbementt színjáték annyira elfoglala figyelmünket, hogy az esőre gondolni eszünkbe sem ötlék. Két órai mulatás után odahagyók e' halál völgyét." — Eenyiből áll Loudon ur értesítése. Sykes ezredes, e' czikk közlője, azt véli, hogy e' természeti tünemény nagy mennyiségben kifejlett 's a' nápoli grotta del cane-íhoz hasonnemű szénsavanyos gas eredménye, csakhogy az utóbbi nem olly sűrű, mint amaz.

A' tok tojásait megszámlálván egy Angol, ugy találta, hogy azoknak száma csak 9 344.311 darabra terjed.

Shetlandilovak. Ostendeba minapában egy szállítmány shetlandi ló érkezett, mellyeknek nagyobb része brüsseliek által vásároltatott-meg. Ez állatok legkisebbike nem nagyobb egy kutyánál, 's alig 2 $\frac{1}{2}$ láb magas. Lovaglás 's kocsizásra egyiránt használtatnak. Rendkívül sebes futók 's hazájokban néha 70 évig is élének.

Fashionable orangutang. A' parisi cirque-olimpique igazgatója valamely hajós kapitántól egy három éves nőtény orangutangot vásárolt, melly asztal mellé ülve eszik, saját ágyacsájában alszik, örömet szízcsmázza magát, szóval a' fashionable élethez nagy hajlandóságot mutat.

A' fűrjek előérzése. Általános nép-hiedelem, hogy azon mezőséget, mellyen tavasszal a' fűrj gyakran hallatja magát, azon évben nem tarolandja-le rivacs. Thuringia egyik regényes, termékeny völgyében több éven át mindig hallatszék a' fűrj szó, 's a' környék valóban mentten is maradt minden kártékony zivarttól. Mult tavasszon hallgattak a' fűrjek A' földnép szerencsétlenséget jósolt, és szorongva de sükeretlenül várták a' fűrj szónak mezeiken megcsattanását. És nyárelő hó közepén csakugyan olly romboló rivaacsasal páruult rémitő zivatar állt-be, melly a' mezők, rétek, kertek, szőlők termékeit izekre sujtola, a' fák gyümölcseit gallyastól lenyesé, a' nyul-'s fogoly-flakat agyon veré Valljon mi előérzés sejteti a' fűrjekkel a' közelgő vést? Minő ösztön tudatja velök már tavaszutó napjaiban, hogy költés idején fészkeik a' zivatar 's kisedeik az enyészet martalékja leendnek, ugy, hogy a' vést átka alatt libegő tájról egy más biztosabbra költöznek?

KÜLÖNFÉLE.

Az orosz status-kolosz, mellynek lehelete jégcsappá fagy, mig lábánál vad dinnyék tenyésznek, egyik lábával német ország határon, másikkal China 's Amerikában — a' fejer tengertől kezdve a' feketéig nyulva, áll. Itt soha sem nyugszik-le a' nap, 's orosz ország az ember-lakta földnek kilenced 's az egész föld területének huszonnyolczad részét teszi. Tauria 's Kaukaziában a' tavasz legnyújásabb lehelete lengedez, midőn a' főváros kup-

jait még dermedt hó fedi, és Kolá ban a' jávorszarvas fáradtsággal kaparja-ki hó alól a' sovány mohot; a' Kirgis folyvást derültt, csudaszép kékségű eget nézdel, míg a' Tesuktek szemei 9 hónapos éjbe merednek. Orosz ország nem birodalom, hanem egy világ; 's ki egyenes vonalban átutazni akarni, naponként 16 mértföldet haladva is, negyed évig kellene mennie. — Macedoni Sándor nak nem volt volna szüksége a' hold után epedni, ha az orosz Sándor világát láthatta volna; nagyobb ez, mint a' Romaiak, Arabok, és Spanyolok birodalma volt legfényesebb korszakában. Mintegy 50 millio ember éjszak fenyítke 's kelet engedékenysége alatt felnöve, Miklós czárnak minden órán parancsára áll, kik 350.000 □ mértföldön szét-szórják; következésképpen csak 142 ember esik egy mértföldre.

Utó só se g é d e s z k ö z. A' karpatok között nem ré g-ben egy paraszt veszedelmes betegségben sinlett. Huzamós házi kuruzslás után végre a' szomszéd városbeli trilógust (chirurgus) hívták, ki hosszas fontolgtatás után tudós képpel, a' jajgató családnak gyors segédet ígérve, távozik. Nehány óra mulva eret vágott a' beteg; később vesicatórt alkalmazott; végre köpölyhez folyamodik — 's midőn mind ez sükeretlen volt, vállat vonitva mondá, hogy már csak egy mód van, 's ez a' beteg egyik záp fogának kitörésében áll, 's ha ez sem fog használni, vége minden reménynek. És valóban ki is huzta szegény szenvedőnek legnagyobb zápfogát — 's ki hinné? a' beteg e' műtéttel után csakugyan jobban lett, 's most már fenn jár.

Mulattató. — 1) Carlo Maratti, egyike a' 17-dik század legjelesb festőinek, több romai nagy urnak szemrehányására, hogy nagyon is drágán fizetteti műveit, felelé: „a' világ azon művészeknek, kik engem megelőztek, roppant summákkal maradt adós; nekem, ki törvényes követőjök vagyok, jogom van a' tőlek visszatartottat beszédni.“

2) Nem ré g egy tanító a' főfelügyelő jelenlétében tartatott vizsgálat alkalmával, egy látszólag okos leánytól kérdé: „Lehet-e ünnepnapokon dolgozni?“ — Ez „nem“-mel felelt. — „O igen — folytatá a' tanító — de csak a' valódi munkákat kell gyakorolni.“ — A' felelet megakadt. — „No 's nem mondám már százszor?“ — „A' szeretet munkáit!“ — „De — kérdé ismét — lehet-e vásár- 's ünnepnapokon örvendeni?“ — „Igen“ — lön a' válasz. — „De milyen örömeket éldehetni akkor?“ — A' kérdezteztett zavarban látszék lenni. — „No's, milyen örömeket?“ — Némi késlekedés után: „a' szeretet örömeit“ — lön a' felelet.

Vége felé közeledvén folyó esztendőnk, tisztelettel kérjük e' lapok mind pestbudai mind vidéki t. cz. pártfogóit, kik azokat jövő fél évre is ohojtják járattni, hogy azok iránti rendelkezéseiket (kivált a' Pesttől távolabb lakók) még e' hónap közepéig megtenni méltóztassanak akár a' cs. k. postahivatalokon, akár itt Pesten a' szerkezői hivatalban, nehogy későn érkezvén-be a' rendelmények, a' jövő fél évi első lapokra időn túl várakozni kénytes-senek, mi elkerülhetlen, ha a' megrendelés csak e' hónap utolsó vagy a' jövőnek első napjaiban tétetik.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.